El dret a ser espanyol? I tant que sí…

written by Joan-Pere Le Bihan | 9 d'octubre de 2017

Aquest diumenge unes 350.000 persones s'han manifestat. Es mereixen tot el nostre respecte. Consideren, amb raó, que tenen dret de ser espanyols i catalans. Alguns es consideren només espanyols, també hi tenen dret. Només faltaria!

Cal tenir en compte també tots aquells que es consideren només catalans. Molts es varen expressar l'u d'octubre amb milions de vots. També hi tenen dret. O no?

Si es reflexiona deixant de banda la testosterona, s'arriba fàcilment a la conclusió que només una República Catalana independent pot garantir a totes aquestes persones diverses el respecte a llurs identitats:

- La República Catalana no impedirà a NINGÚ, ja s'ha dit, que continuï mantenint la ciutadania espanyola, es podrà ser espanyol i català si es vol.
- La República Catalana no té cap intenció d'expulsar aquells ciutadans que optin només per tenir passaport espanyol, podran estar aquí, evidentment en el marc de les lleis catalanes.
- Per contra, si no hi ha República Catalana, tots aquells que no se senten espanyols, que ja s'han expressat de manera molt ampla, no tindran respectada llur identitat. A més, veient l'agressivitat del rei i del govern d'Espanya és molt probable que els pocs drets que es tenien fins ara es vegin encara més minvats.

És molt senzill, a França, on he viscut molts anys, hi ha molta gent que se sent espanyola i no el molesta guanyar-se la vida en un altre país. Si, de Felip V fins a Franco i Rajoy, no ens haguessin repetit, condicionant la major part de la població espanyola, que «Catalunya és d'Espanya», això que

acabo d'expressar seria la cosa més normal i humana del món.

O, no recordem aquella frase del president espanyol, Leopoldo Calvo Sotelo, de 1983? «Hay que fomentar la emigración de gentes de habla castellana a Cataluña y Valencia para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta».

De fet, els organitzadors de la Manifestació del 8 d'octubre no tenien l'objectiu de respectar les identitats diverses que trobem a Catalunya (tampoc les de la immigració), només tenien l'objectiu de mantenir la PERTINENÇA, la dominació de l'estat heretat del franquisme, amb el seu rècord gairebé mundial de corrupció, sobre el país més productiu que va sotmetre el 1714, amb traïdoria, ja que Felip V havia jurat de respectar les Constitucions Catalanes.

Lamentem que molts espanyols honestos s'hagin deixat manipular per aquells anys de condicionament, i que alguns tornin als reflexos de 1939. Si se'ns hagués proposat amb sinceritat un funcionament com ara el de Suïssa, on totes les llengües i identitats són respectades per igual sense domini de l'una sobre l'altra, la qüestió seria molt diferent. Emperò sembla absolutament utòpic pensar que un dia, fins i tot amb els Srs. Sánchez o Iglesias, es pugui proposar quelcom de semblant. Per aquests motius hem de saludar les propostes de mediació de personalitats internacionals com les del grup The Elders format per premis Nobel de la Pau i exsecretaris generals de l'ONU, com ara Desmond Tutu, Jimmy Carter, Kofi Annan i Ban Ki-moon.

Hem d'agrair les mobilitzacions que s'han fet arreu de l'Estat espanyol que demanen un diàleg que d'ençà que el President Mas va anar a Madrid a proposar el pacte fiscal s'ha negat de manera contínua i reiterada. Des de sempre l'única que ha proposat un diàleg veritable ha estat Catalunya. Les úniques respostes que s'han tingut han estat inspirades per les paraules del General Espartero «A Cataluña se le tiene que

bombardear cada cinquenta años». La presència d'alguna bandera catalana a la manifestació del dia 8 no implica gens que es respectaran i promouran l'economia, la identitat, la llengua i la cultura catalana, molts que no volen ser espanyols serien obligats a ser-ho (recordem aquella frase tan absurda com «qué pone en tu DNI» que tantes i tantes vegades hem sentit). Tenim el dret a no sentir-la mai més! Personalment disposo de dos passaports: un d'espanyol i un de francès, no veig que hi hagi cap problema per tenir-ne també un de català.

Recordem-ho: l'única manera de respectar totes les identitats és la construcció de la República Catalana.

Gràcies a tots per respectar, de debò, la democràcia i els drets humans.